

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50 - ESTRANGER, 2,50 pessetes

Tornem-hi, que no ha estat res!

SEGUEIX apassionant l'opinió la polèmica oberta entorn a les possibilitats polítiques del futur. I l'interès és més accentuat, perquè totes les mirades es giren envers l'estament obrer. — Què farà l'obrer? — es pregunten. I per bé que reconeguem el desinterès que mena els promotors de la qüestió, volem intervenir una vegada més, per ampliar els punts d'albir que ens separen, i que reputem fonamentals.

Es per això, i sobretot per no semblar uns tossuts i uns capritxosos de sortir amb la nostra, que, àdhuc no volent-ho, hem de ficar-nos de nou dins la qüestió, per tal de refermar allò que ja és dit en anteriors articles.

Hom assegura que la posició adoptada per nosaltres és del tot negativa. — Bé està — diuen — que l'obrer vulgui orientar-se vers un intervencionisme més actiu en aquells aspectes de la vida col·lectiva que l'interessin d'una faïso directa. L'obra, però, serà incompleta — diuen encara —, quedarà truncada, si aquesta intervenció no comporta el complement d'una ben orientada actuació parlamentària. D'aquest punt de mira, com és lògic, en som discrepant.

No hem cregut mai en els benefets que pot proporcionar una actuació parlamentària a l'estament obrer organitzat. I no hi hem cregut, a part d'altres raons, moltes raons, que podríem exposar, perquè les més bones i més sanes intencions del le-

giador xoquen i es fan a miques i bocins, moltes, però moltes vegades, contra el casuisme que hi oposen aquells qui exerceixen ministeri de justícia.

Nosaltres, que neguem a la llei tota eficàcia bàsica, reconeixem que hi ha lleis, després de tot, ben orientades, i que àdhuc n'hi ha de justes; i d'altres que, si de debò es complissin, evitarien abusos i corrupteles que els uns i els altres hem de su-

I ara parlem-ne, de tot això. Malgrat de creure en la relativa eficàcia de certes lleis, malgrat de reconèixer que n'hi ha de ben orientades, ben intencionades, ben concebudes, sabem, per l'alliçonament de cada dia, que ni aquestes ni les altres, ni les bones ni les que no ho són tant, no es compleixen, si no hi ha una força externa i coactiva que n'imposi l'aplicació. En canvi, tenim el cas repetit de lleis i lleis, votades, no per gust i voluntat o per la iniciativa dels governants i parlamentaris, ans per determinació de l'opinió pública o per conveniència dels interessos d'altri.

Aquesta innegable experiència la tenim present cada hora, i és ella qui ens allunya d'aquella actuació parlamentària a què reiteradament se'ns convida.

Refermem, doncs, la posició nostra, sense negar, però, que si al Parlament hi anessin homes de bona fe, **honrats i amadors** de la llibertat i la justícia, la nostra actuació tindria, com és natural, el camí més expedit, la via més lliure, la distància a recórrer més desembarassada d'obstacles.

Això dit, però, no anul·la ni invalida allò altre, ans més bé ho complementa.

Angel PESTAÑA.

UNA INTERVIU AMB ROMANONES

—Què vol que li digui? Es clar... Qui sap... Potser sí, potser no.

L'Exposició al "Poble Espanyol"

Aquests de Barcelona, que totes se les pensen, van dir-se: —¿De quin modo la nostra urbs pot ésser "milionària"?— Llavors idearen l'"Exposició" primera, concurs "Universal". I vinga ajuntar pobles-rebrols a la llur soca! i així la Babilònia assolí el milió cabal.

Quan fou passat mig segle, va dir-se [Barcelona: —Encara em veig petita, no tinc encara prou [vol.— I un Internacional Certamen realitza; i creix i s'expansiona (i no a pas de cargol!) I crea, inventa pobles (i ja és vell [l'anexionar-se'ls!] I brilla i lluu i triomfa el nou "Poble [Espanyol"]!

La triomfal Barcino avui es troba encinta d'un poble milionari (avui, però, encara [hnmil]). Quan el tercer Certamen Universal celebri nostra comtal Barcino (potsè abans del 2000!), potsè es trobi encinta de Babilònia i Nínive... i el Llobregat, "inflant-se" també, resdevingui [un Nill

ELVIRA ISOP.

La columna de l'esquerra

ROVIRA I VIRGILI

Quan passin els anys, es veurà la tasca immensa de Rovira i Virgili. Ha fet un diccionari, una història, uns quants llibres de política internacional, uns altres tants de doctrina política; ha traduït novel·les, ha fet, sobretot, i per damunt de tot, articles periodístics i més articles periodístics. No ha parat fins aconseguir tenir un diari on pugui escriure un, dos, tres, quatre i cinc articles diaris.

Parla de tot i ho comenta tot. Alhora dicta una història immensa de Catalunya, dona una conferència sobre Pi i Margall, tradueix una novel·la anglesa, dirigeix un diari, condueix una polèmica i té temps per estinejar a Tarragona.

Quan dorm? Quan treballa? Quan escriu? Quan llegeix? No li pregunten, perquè ni ell mateix ho sap. Té una activitat aclaparadora i fantàstica. És un home d'una activitat inexplicable.

Respon aquesta activitat a la llavor i al fruit de la seva obra? Diguem-ho clarament: sí.

La línia de conducta de Rovira i Virgili és avui igual que fa deu, o vint anys. És la mateixa. Ha aprofitat les situacions de la política catalana per anar mantenint el seu criteri amb tota rectitud. Tant quan era a El Poble Català, com a La Veu de Catalunya, com a La Nau, com a La Publicitat, Rovira i Virgili sempre ha mantingut la seva fe en Pi i Margall.

Ha estat un home perfectament federal i ha tingut aquest mateix criteri abans de la guerra, en la guerra i després de la guerra. No és pas tossuderia en una mateixa idea, sinó continuïtat. No és pas manca d'horitzons, sinó comprensió de què no es pot pas donar un pas endavant més, mentre no estigui afermat el que darrera resta.

Mantes vegades hem sentit dir que Rovira i Virgili no tenia un programa definit. Certament, les paraules inicials de La Nau no volen pas especificar una nova idealitat, però sí poden servir per a democratitzar les gents catalanes que han perdut el sentit liberal que abans tenien, empesos, dins d'una unió sagrada tan sols perjudicial per a les esquerres, cap a un dretisme de petit burgès, propietari petit que són els propietaris conservadors més aferrissats i reaccionaris.

Ja s'ha fet la campanya Catalunya endins, però s'ha realitzat d'una manera gris. Catalunya no s'ha pas retrobat, definitivament. Cal que les esquerres acabin de donar-li aquella claredat i comprensió que abans tenia, per a demanar un avenç permanent del liberalisme.

Si Rovira i Virgili, amb el seu centre-esquerra, aconseguís nous partidaris, haurà fet un gran bé al moviment pairal; tornarà a haver-hi ambient per a noves provatures i noves manifestacions perfectament i definitivament esquerranes.

El que cal és, precisament, això: sanejar l'ambient, treure'l d'aquest enrarament d'ara en el qual no se sap si és això o altra cosa; tornar-li a dibuixar les línies que la dividien perfectament, i sobretot i per damunt de tot, donar a les agrupacions esquerranes una definida actuació. Ja no és possible aquell munt de greix ideològic que no tenia idees clares en cap tema essencial. És molt millor la definició i el matís, que no pas una confederació de sentiments esquerrans sense possibles decisions en hores supremes.

Rovira i Virgili, inquiet, actiu, capacitat, voluntariós, ha emprès la tasca de donar un to democràtic al moviment pairal. Ens sembla bé, molt bé.

Si el podem ajudar, l'ajudarem.

La setmana que ve: MARCELI DOMINGO.

ROUSSEAU JA HO DEIA... PERO NINGU NO EN FA CAS

"Les lleis, pròpiament — deia Rousseau —, no són res més que les condicions de l'associació civil. Un poble sotmès a lleis, s'ha d'haver fet les lleis. Pertany als que s'associen reglamentar les condicions de la societat."

LA GRAN FESTA

Dilluns que ve és la Festa del Llibre. Encara que no ens havem cansat de dir-ho i repetir-ho, mai serà de massa el tornar-hi.

Aqueix dia tots els bons catalans han de comprar, almenys, un llibre; i, si poden tres o quatre, millor, i per torna que siguin catalans i d'esperit ben liberal.

I, si els sobren cabals, fins estarà bé que ho celebren amb un àpat.

A can Llibre, naturalment.

I no ho diem per a fer la propaganda a aqueix "Beco" aristocràtic, sinó per mor del "xistu".

MES DIFÍCIL!

A Rússia han implantat, per decret, el treball sense interrupció, un treball intensiu, continuat; quatre dies seguits de pensar i un de descans.

D'ara endavant, a la terra de Lenin, les setmanes tindran cinc dies. I els mesos sis setmanes.

Això, no em negaran que és una altra revolució, i grossa, dels soviets.

I no pararan fins a implantar la setmana dels tres dijous, que el món ha cregut sempre un mite.

CHAMBERLAIN

L'ex-ministre anglès Chamberlain es troba a Barcelona... si ja no se n'ha anat.

Aprofitant l'avinentsa, ens podria assabentar de les relacions existents entre els governs britànic i francès, que, segons diuen, són molt respectuoses, però no gaire cordials.

Això explicat en un mitin al "Teatre Grec" faria molt bonic.

I sempre valdria més que l'invitessin a un acte així, que no que me'l portessin al barri xinès, posem per cas.

LA GENT DE L'OLLA

S'ha inaugurat el ferrocarril elèctric de Ribes a Núria.

Ara sí que l'Empresa teatral d'aqueix famós santuari haurà de fer l'"olla" més gran.

Amb la comoditat del tren elèctric, hi anirà molta més gent, i si tots els que hi van fiquen el cap a l'olla, com mana la tradició, o sobraran caps o mancarà olla.

CIVILITZACIO?

La manifestació de diumenge — ens referim a la cavalcada de les Missions — degué plaure abastament a tots als catòlics.

Fou un vaïtot de les forces llurs.

Però, a més, degué plaure també extraordinàriament als bescantadors del tipisme i del tipicisme.

No hi havia una sola barretineta, ni un trist ball de bastons.

Tot anà a la manera estrangera, com a Londres, com a Nova York.

Civilització importada.

UN BATLLE ORIGINAL

Aquest batlle benemèrit que ha destinat els diners que havia de costar una correguda de bous, a la compra de material instructiu per a les escoles públiques, és una flor que no fa estiu.

Però com que ara som ja a la tardor, encara té més mèrit el seu pompós esclat.

Visca el batlle Quixot!

I vinguen els imitadors.

DE MORO A CRISTIA

Diuen que l'ex-rei Aman Ullah està a punt de convertir-se a la religió catòlica.

Aquesta conversió és deguda al ressentiment que l'ex-sobirà de l'Afganistan serva contra els religiosos del seu país, els quals van ajudar a destronar-lo.

Aman Ullah s'ha establert a Roma, on és de suposar que els catòlics li oferiran alguna beca, perquè un rei convers no és troba cada dia.

Així són de sinceres gairebé totes les conversions d'avui dia.

JA DE VIU PUDIA, I HO VOLEN RESUSCITAR

L'organització contrarevolucionària russa dita "Resurrecció", composta d'antics propietaris, ex-oficials de l'exèrcit, clergues i altres ex-homes, ha estat dissolta per la direcció política de l'Estat de Lenígrad.

I sabeu què volien ressuscitar, aquesta gent? Doncs una cosa tan podrida i putrefacta com l'imperi dels tsars.

Abans tornaran els faraons!

GENT DE POQUES BROMES

El candidat a la presidència mexicana, senyor Vasconcellos, ha estat objecte d'un atemptat. Li foren fets un centenar de disparats de fusell, que mataren dos dels seus acompanyants i en feriren quinze.

I això quan encara és tan sols candidat. Què passarà el dia que sigui president?

Oh! Ni volem pensar-ho. Aquests mexicans són una gent terrible, terrible de debò.

CIUTADANS

Els senyors MacDonald i Snowden han estat nomenats ciutadans de Londres.

...Que no és el mateix que ciutadans del món.

EL MEIX I LA TIARA

Amb motiu de l'aniversari de la marxa sobre Roma, avui onejaven juntes, als edificis públics de la capital d'Itàlia, les banderes del Vaticà i d'Itàlia.

Hem de reconèixer que és una conciliació inefable...

Però no us sembla, tanmateix, que les restants nacions catòliques del món queden molt desfavorides?

La columna de la dreta

JOSEP PLA

Hem posat a la columna de la dreta Josep Pla, però Pla tan aviat pot anar a la de la dreta, com a la del mig. A Pla, aquesta qüestió d'etiqueta tant li fa. Avui se'n va a Rússia i escriu un llibre ple d'elogis a la revolució russa i els seus efectes; i demà es posa a historiar la vida del polític més conservador de Catalunya, afavorint-lo; abans es considerava un republicà socialitzant, i passà a L'Opinió, de qual diari havia d'ésser puntal ferm, i més tard exposa les seves teories filofeixistes a La Veu de Catalunya. És l'home que ha dit més fàstics de la gent de Catalunya, perquè no tenien idees clares, i en canvi, ell no exposa les seves, perquè no en té, o en té massa o les té de recanvi.

Es evident que és un xicot de cultura. Això sense cap dubte. Però la seva fatalitat és que sempre fa el que no vol fer. Pla creu, potser de bona fe, que canviar d'idees és crear-se una personalitat independent. Tantmateix, aquest canvi és tan cinematogràfic, que ja no ens fa l'efecte de l'home que, fonamentat en estudis i experiències, arriba a conclusions polítiques, socials o literàries que li calen exposar, sinó a qui creu que la vida és un circ, i el paper de Frègoli és divertidíssim.

L'extraordinària valor literària de Josep Pla el salva del menyspreu col·lectiu. Ara està succeint-li el mateix que li passà a Xenius. Semblava una vedette de revista. Després, amb un giravolt, tot el que fou saviesa era considerat com ximpleria. Ara també ha passat un cas semblant. Pla era com un oracle. L'escriptor més llegit de Catalunya. De cop i volta canvià de posició, i passà a ésser el menys llegit de tots.

A això tampoc hi ha dret. Pla, políticament, és una nullitat. Cert. No val la pena de parlar-ne. És fulla d'arbre. Però literàriament té un valor molt important, i no se'l pot pas menysprear així com així.

No n'hi ha gaires. El que cal, és destriar, tenir el valor de la selecció. No fer cas de les seves postures polítiques i socials, i acceptar únicament la seva valor literària.

Políticament, tant se li en dona tot. Potser, al fons del fons d'ell mateix,riu de pensar que se'l discuteix tant i de què no creu el que diu. Tant li fa Marcellí Domingo, com Francesc Cambó; com l'altre Francesc, com Lluís Duran i Ventosa... Tant li és... Ara ja deu pensar que, un cop acabat el llibre de Cambó, si és que arriba a publicar el III volum, ha de fer la seva confessió del perquè l'ha fet. Un dia o altre sortirà un Cambó en pantoufles. Ja ho veureu.

Jo em penso que Josep Pla no s'ha pres mai res seriosament, si no és la passió. Quan feia de pobre i li demanava una corbata al seu amic Plana, o un vestidet al seu germà; o cinc drets a l'amic Junoy, se sentia un personatge de Dostoievski o de Baroja; quan, més tard, vivia a París i feia veure que conspirava, se sentia personatge de novel·la anglesa; quan escriu notes sobre gent que viu i que ha conegut, li plau sentir-se Saint-Simon... Ell, però, ha de fer la tamborella. Per això no cal fer cap cas de les postures de circ de Josep Pla.

No tenen cap mena de valor. Són brometes d'aquest empordanès magnífic que té a la cara tota la bandarrerria d'una cançó de taverna.

La setmana que ve: JOSEP MARIA JUNOY.

XXXIV ANIVERSARI DE LA MORT

DE

Innocent López Bernagosi

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

dedica aquest record a son inoblidable fundador

Allò que ens interessa

UNA afirmació del senyor Cambó, recollida i comentada pel senyor Rovira i Virgili a "La Nau", ha motivat que l'inspirador de "La Lliga Regionalista" i de "La Veu" hagi fet d'allò més equilibrat. Per a l'home que sabé, com cap altre, aprofitar-se personalment del moviment de "Solidaritat Catalana", una equivocació més o menys, un joc de paraules que igualment pot interpretar-se afirmativa que negativament, tenen una importància molt relativa.

Nosaltres, que ni creiem ni deixem de creure en la capacitat de l'illustre ex-president de la "Lliga", aquesta discussió, com moltes altres, entorn al seu pensament, no ens fan ni fred ni calor. Ens preocupen fins a cert punt; però després, ni això; deixen de preocupar-nos en absolut.

I és que tenim una manera molt especial de jutjar el senyor Cambó. Potser sigui això per excés de perspicàcia. Potser sigui per miopia intel·lectual. Potser, i això és el més probable, perquè, si bé no gaire, distingim els gats de les llebres. Però sigui el que es vulgui, el cert és que no estem disposats a canviar de pensament en tal matèria.

Mes no es tracta solament de nosaltres, sinó de la resta dels ciutadans. I aquí la cosa varia un bon xic.

—Què pensa, què diu el senyor Cambó?— fa tothom. I d'aquesta pregunta queden pendents. Dies, mesos, anys, resten així, esperant la contesta.

Nosaltres, ho repetim, no; no estem pendents jamai del que pensa i diu el senyor Cambó; ans d'allò que oculta, d'allò que silencia. Ens preocupa ben poc el que digui; sí, però, i molt, el que calla.

En aquest home de doble fons i de segona intenció, té més importància allò que roman als punts de la ploma que allò que escriu; allò que trama a l'ombra que allò que fa a ple sol. I això és el que ens interessa per damunt de tot, àdhuc en la polèmica d'ara.

Correu de l'Estranger

LA CRISI AUSTRIACA

L canceller Steewitz ha romàs poc temps al poder. Ha caigut, com el seu antecessor, monsenyor Seipel, per la impossibilitat de mantenir una majoria coherent i estable davant l'hostilitat declarada dels pangermanistes i dels socialistes.

La pau interior d'Àustria està seriósament amenaçada. Es sabut que en el si de la república austríaca existeixen dues poderoses organitzacions, veritables estats dins de l'Estat: la Schutzbund, que és una lliga de defensa republicana de tendències socialistes, i la Heimwehren, que és una associació de caràcter feixista.

Els feixistes austríacs pretenen reformar la constitució en un sentit netament reaccionari, i han anunciat ja, diverses vegades, un cop d'estat. Darrerament, han atret a les seves files el partit agrari. I és això, precisament, el que ha motivat la dimissió del canceller Steewitz.

Aquesta dimissió representa, sense cap dubte, una gran victòria per als feixistes i per a la dreta austríaca. Victòria més accentuada encara pel fet que el successor de Steewitz sigui el cap de la policia de Viena, senyor Schober, el qual és un home de dretes i un gran enemic dels socialistes.

El nou canceller, en efecte, en la seva declaració ministerial, ha defensat la política de la Heimwehren, anunciant la reforma de la Constitució sota els seus auspicis. Sembla, però, que els socialistes i comunistes no estan disposats a tolerar-ho, i hom tem que es produeixin greus desordres.

EL DESARMAMENT

La causa de la pau, sense dubte, avança. Però no tot el que hauria d'avançar. Per què? Perquè les nacions no es posen d'acord entre elles, i no es posen d'acord, per tal com es preocupen més de llurs interessos que de la causa general de la pau.

L'Anglaterra, potència naval, es mostra més preocupada d'activar i d'intensificar el desarmament terrestre que el naval. Les

seves negociacions amb els Estats Units no tracten de realitzar un veritable desarmament, ans de consagrar l'hegemonia marítima anglosaxona.

França, per la seva part, no aspira a una real preponderància naval, però vol mantenir un bon nombre de submarins, per tal de limitar el poder de les esquadres angleses i nordamericanes. A més, conserva un exèrcit de terra formidable, al·legant que ha d'assegurar la defensa del seu territori nacional. Com si totes les nacions no l'haguessin de defensar igualment!

Alemanya, que no pot tenir ni grans esquadres ni grans exèrcits regulars, manté diverses associacions militaristes que donen a la joventut una activíssima ensenyança pre-militar o francament militar...

Perquè la pau sigui, doncs, una realitat, és precis que l'interès general es sobreposi a l'interès particular, a aquest egoisme nacional que hom té encara la gosadia d'anomenar sagrat!

HONGRIA

ABANS de la guerra, Hongria era, de tots els països d'Europa, el de vida més barata i més fàcil. Ara és, en canvi, un dels països on és més cara i més difícil.

Les causes?

La causa de tot és la guerra, o, potser més justament, la pau. La pau, amb les se-

L'obra intel·lectual de Bakunín

L'ALTRE dia parlàvem de l'obra intel·lectual de Lenin, que una editorial parisenca està recollint i resumint traduïda al castellà.

Avui volem dir dues paraules de l'edició de les obres completes de Bakunín, que publica "La Protesta", de Buenos Aires. D'aquesta col·lecció n'acabem de rebre el volum V.

Espanya és un dels països d'Europa on Bakunín té més admiradors.

Malgrat això, eren ací relativament poques les obres del famós revolucionari es-lau conegudes.

S'han fet algunes edicions populars a Barcelona i a València de "Déu i l'Estat" i de "Federalisme, socialisme i antiteologisme".

En fullets hem llegit també algun fragment de "La revolució social a França" i de les polèmiques amb Marx.

I això, mutilat, desfigurat, imprès de qualsevol manera, era tot el que de Bakunín havia arribat a les nostres mans i creiem que a les dels altres lectors espanyols.

Calia exhumar sencer, ordenar i sistematitzar, el pensament de Bakunín i això és el que està fent la benemèrita "Protesta" de Buenos Aires.

Cinc volums amb els treballs més importants deguts a la ploma de Bakunín van publicats ja d'aquesta interessant col·lecció.

Cinc volums més seguiran a aquests, amb estudis, assaigs, articles, pasquins, etc.

La tasca de reunir tot aquest material intel·lectual dispers, no és gens senzilla.

La vida de Bakunín és un remolí continu, on la majoria dels seus papers naufraguen.

I no serà tampoc gaire lucrativa l'empresa, malauradament.

Per això mateix, però, és més d'agrair el bé que amb aquesta compilació fa "La Protesta" a les idees i a la humanitat.

ves desproporcionades amputacions, féu minvar extraordinàriament la vitalitat del país. Les masses enormes d'immigrants vingudes de més enllà de les noves fronteres, reintegrant-se a la nova pàtria, ara més petita, van agreujar, a Hongria, fins a proporcions increïbles, els formidables problemes econòmics que totes les nacions han sofert després de la guerra.

En aquesta part d'Europa hi ha, actualment, dos grups d'estats: un grup agrari —Polònia, Romania, Iugoslàvia, Hongria—, i un grup industrial —Alemanya, Àustria i Txecoslovàquia.— Sembla lògic que els països agraris s'unissin per defensar llurs interessos comuns. Però aquests països són, per contra, políticament, molt allunyats i, de vegades, notòriament hostils.

Alemanya treballa, sistemàticament, per obtenir una hegemonia econòmica absoluta entre tots aquests territoris, conquerint-los comercialment. Hongria tracta de formar un bloc agrari — Hongria, Polònia, Romania — que contraresti l'empenta de la influència alemanya, i salvi l'estat angoixós de la seva situació política, comercial i econòmica.

¿Ho aconseguirà?

Per causes alienes a la nostra voluntat, no podem publicar l'article del nostre company Lluís Capdevila.

ESPARRAGUERA

NOSALTRES trobàvem estrany que des de l'aparició d'"El Matí" no s'hagués deixat sentir cap manifestació influenciada per dita publicació.

Però, tal com temíem, aquesta s'ha presentat amb l'escampadissa d'uns programes amb literatura de "fideu de cabell d'àngel", en el qual, amb un parlar que convida a l'èxtasi i a la meditació, ens assabenta dels festeigs que celebra "La Lliga Espiritual de Nostra Dona de Montserrat".

Després d'haver-ne fruit les delícies, nosaltres no volem ésser egoistes i preferim que el lector pugui jutjar-lo per ell mateix.

Allà va:

"Dissabte vinent, si a Déu plau, tan bell punt el sol marcarà migdia, sentirem l'alegria encomanadissa de les nostres campanes..."

L'endemà, ja en serem amarats de festa, i a missa de vuit, quan després l'Hostia Santa s'ensenyorirà dels nostres cors, tindrem la màxima gaubança amb nosaltres, i per timó Qui tot ho guia.

Els nostres passos seran menats a ofici. Sentirem les veus humils del chor cantant, amb paraules llatines, valuoses com l'or vell, lloances al Senyor.

Tremolaran les veus envellides de l'orgue, i l'església es veurà plena d'un encís inefable...

La verba clara i abundosa del predicador lloarà amb encert les excel·lències del nostre Beat, i en sortir d'ofici, el món ens semblarà més pur i vibrarà com un cristall.

Germana tarda, seguidora d'un tan bell matí, tindrà d'ésser bella com ell. També plau a Déu la música de sardanes, i una vetllada abundosa amb música i cants de noia i jocs d'infants.

S'apagarà la tarda poc a poc, la rutilància dels estels retallarà ben prop la sagrada figura de la muntanya i el campanar alterós...

S'haurà acabat la festa.

Esparraguera, 3 de setembre de 1929.

Després de llegit això, cal convenir que si bé es necessita molta força de voluntat

DIADA DEL LLIBRE

Dilluns vinent, 7 d'octubre, s'escau la festa major de la cultura. La nostra llibreria estarà adornada per l'eminent artista Salvador Alarma. A la porta de la llibreria s'hi muntarà una tribuna des de la qual un grup d'escriptors dels més populars de Catalunya— Santiago Rusiñol, Antoni Rovira i Virgili, Lluís Capdevila, Enric Lluelles, Angel Samblancat, Francesc Madrid, Ambrosi Carrion, Domènec de Bellmunt, Amichatis, Ramon Vinyes, A. Escasans...—dirigirà la paraula al poble tractant temes de cultura.

A la Llibreria d'Antoni López, Rambla del Mig, 20, hi haurà el més complet stock de llibres. I, a més a més del 10 per 100 de descompte, regalarem a tots aquells compradors que el sol·licitin un exemplar dels rodolins de *L'auca del Senyor Esteve* de Santiago Rusiñol, catàlegs completíssims, etc.

Un dels més bells deures a acomplir és el de comprar un llibre. Dilluns vinent acudiu sens falta a la nostra llibreria.

A la nostra llibreria estaran instal·lats uns alta-veus de la casa "Radio Geico" del carrer d'Avinyó, núm. 30, que permetran oír a més distància els discursos dels nostres oradors.

PER LA CENSURA

El vaixell de la pau

AQUEST vaixell de la pau és el "Berengària", un magnífic transatlàntic en el qual viatja, camí dels Estats Units, el primer ministre anglès i líder treballista, Ramsay MacDonald. Dintre de poc, el gran home d'Estat socialista serà rebut, a Washington, amb tots els honors, pel president Hoover, el representant d'un país i d'una política teòricament democràtica, però pràcticament imperialista.

S'ha esmerçat molta tinta en comentaris a l'entorn d'aquest viatge. La rivalitat angloamericana, en el terreny naval, havia arribat a un tal estat de tensió, que apareixia, als ulls de tothom, com el possible motiu d'un futur conflicte internacional.

Però el canvi de política que ha experimentat la Gran Bretanya — encara que vulguin fer creure el contrari els conservadors de tot el món — ha fet el miracle que les dues grans potències navals, una de les quals no forma part de la Societat de Nacions, es veiessin cara a cara, per obra i gràcia de llurs representants, per parlar, justament, de la qüestió més delicada que es planteja entre tots dos països.

Signifiquen les nostres paraules que hem de tenir un gran optimisme respecte als resultats pràctics del viatge de MacDonald als Estats Units? No. Sincerament, no. Creiem, això sí, que MacDonald va a Nordamèrica amb tota la bona intenció, la noble i sincera intenció, de proposar als americans una solució de concòrdia, i creiem que si les negociacions de Washington fracassen, no serà per culpa dels laboristes britànics.

El desarmament naval no fa més que disfressar una altra qüestió tant o més greu que aquesta, i que és la de la formidable rivalitat econòmica entre Anglaterra i els Estats Units. Hem de creure que, sense recórrer a cap argument nacionalista, MacDonald defensarà els interessos de llur país, i, en aquesta defensa, topará possiblement amb l'avarícia imperialista dels nordamericans. Els conservadors europeus es diverteixen amb ridícules ironies, tot prenent demostracions una contradicció entre la doctrina socialista i l'actitud de MacDonald. Aquesta posició és absurda.

Els laboristes, en la seva política nacional i internacional, faran compatibles sempre les seves conviccions polítiques amb la seva condició de nacionals britànics. Els credos del socialisme són molt elàstics, i les negociacions anglosoviètiques ho demostren abastament... El que interessa en aquest moment és que MacDonald pugui demostrar als demòcrates de tot el món que el vaixell de la pau ha aprofitat la seva travessia de l'Atlàntic, portant a la realitat internacional una entesa que apareixia plena d'espines.

B.

per arribar al capdavant, cal també tenir molt d'estómac per donar a mans del públic una fulla com aquesta.

T. i T.

CALDES DE MONTBUY

ESTEM en el segle XX, i sembla increïble que hi hagi tants vilatges mancats de cultura i confort; que un hom, i qui diu un hom vol dir tot un poble plegat, no pugui fruir les delícies d'una biblioteca, pas-

—Tanca l'ull, "Que'lo", que així la llebre no et coneixerà.

sant-hi unes hores llegint, estudiant, aprendre com qui, quan un és un infant, aprèn la lliçó, on poguéssim nosaltres llegir les honorables pàgines escrites pels grans homes, pels intel·lectuals més anomenats del món, ja que no pot la part treballadora adquirir segons quins llibres, no per manca de desig, sinó degut als preus a què es venen.

Per què no és obligació dels Ajuntaments de tot arreu construir una biblioteca? Si, al fi i al cap la pagaríem nosaltres mateixos, si a ells no els caldria amortitzar cap capital particular; tan sols tinguessin una mica de voluntat, i pensessin a fer uns veritables homes del jovent que puja, que és el qui s'han de reïar el dia de demà, ho farien; però res se'ls en dóna del dia de demà.

I avui aquest jovent, no tot de moment, però sí una bona part, en lloc d'anar al cafè i passar hores i hores jugant amb les cartes o algun altre joc, causa i motiu, sovint, de la desunió i perdició de famílies casolanes, i ensems una profanació per la cultura i la idealitat de la mateixa, preferirien aprofitar el temps llegint, i així tant avui com el dia de demà estariem joiosos de veure que havem aprofitat el temps, i no, com avui, que el perdem miserablement.

No és que un hom vulgui privar el jovent ni ningú d'anar al cafè; no és això el que volem dir, ja que també ens agrada que un hom vagi al cafè a fer la seva consumació bo i assaborint els bons licors que fabriquen els nostres destil·ladors; però és per després de beure, que un hom demana valdria la pena que tinguéssim un lloc públic per anar a llegir el que no sabem, i dar un repàs al que sabem. Ens cal tant de llegir!

ILEVA

AQUEST NUMERO
ESTA REVISAT
PER LA CENSURA

Quatre llibres nous que heu d'adquirir immediatament

L'auca del senyor Esteve, de Santiago Rusiñol.
Edició definitiva.

Les llàgrimes de Sant Llorenç, novel·la de Pere Coromines.

Venus i els bàrbars, novel·la de Lluís Capdevila.

Don Quixot de la Mancha, de Cervantes.

Dilluns, FESTA DEL LLIBRE, trobareu totes aquestes obres a la nostra Llibreria, Rambla del Mig, 20, amb un 10 per 100 de descompte.

IGUALADA

HEM passat la festa major, aqueixa festa terriblement anodina creada — diuen — per divertir els pobles.

Enguany—com l'any passat, com tots els anys passats—hem fet soroll de campanes, hem vessat a dojo la sang d'inofensius animalets, hem corregut la pólvora, hem vist i fet els gegants, hem patit calor al teatre i aguantat pols i trepitjades a l'envalat, hem oït concerts en mig de formidables encàndols... Tipisme pur, però.

Sols la nota agraçosament sentimental de la sardana ha aconseguit desvetllar en nosaltres alguna emoció estètica. I no creiem pecar d'injustos si excloum del programa la gràcia juvenívola de la dona igualadina. Això ho considerem nosaltres motiu de festa major purament.

Se'ns prega que inserim a "La Campana de Gràcia" aquestes retlles:

"Amics meus: pregonament agraït per la salvació del meu cosí i company de tots, Josep Cuatrecasas, sento un gran plaer en remerciant-vos públicament per la vostra noble actuació en aquest tristíssim afer.

Així vosaltres, els Ramon Guitart, Salvador Ramon, Daniel Alcaide, Francesc Enrich, Antoni i Josep Massana, Pere i Robert Massó, Salvador Montfort, Cèlia Abril, Francesca Tussal, Palmira Rubio, Francesc Pujadó, Jaume Tomás, Francesc Subirana, Antoni Riba, Francesc Bisbal, J. Viladot, Angel Amenós, Pau Serarols, Pere Bertran, E. Puig, Josep Jané i altres que directa o indirectament us heu interessat per la rehabilitació física del nostre simpàtic Pepet, accepteu aquest petit homenatge al vostre bon cor, als vostres sentiments solidaris, més susceptibles d'ésser practicats que posats a paraula.

També és el meu interès que el propi agraïment i el dels altres familiars del malalt arribi a vós, Manuel Ortínez.

Afectuosament:

Joan Ferrer".

Impressiona, certament, en aquesta època de cru materialisme, sentir la dolçor d'una nota amarada d'humanitat i companyerisme. — Corresponsal.

SERRA D'ALMÓS

El dia 26 del prop-passat agost fou inscrit al Registre Civil, sens cap intervenció religiosa, un infant fill dels nostres amics Neus Jaques i Josep Castellví.

Tant la mare com el fill gaudeixen d'una salut envejable. I és clar, home!

L'enhorabona i que per molts anys.

I que serveixi d'exemple.

C. C.

Corresponsal (Igualada). — Tenim por que no passi. Però ho donem a les linotips. Els versos, són massa llargs els uns, i els altres no ens plauen del tot. Vós ho podeu fer millor.

Un que guaita (Barbarà). — Envieu-nos les quartilles escrites per una sola cara i amb lletra clara.

J. P. B. — El repic no passaria.

J. V. — No està malament l'article, però hauria d'esperar molt temps a publicar-se i perdria autoritat.

M. J. (Sant Pol de Mar). — Va.

Imp. "La Campana". — Om, 8. — Barcelona

DE LA DIADA

—Què n'has fet dels diners de la guardiola?
—Que no ho veus? M'he comprat un llibre.